

изправи рога и се приближи. Панчо го хвана съ две ръце за рогата, тропна съ кракъ и викна:

— Ха-де! Покажи си силитѣ!

Козелътъ бѣше свикналъ съ тая игра. Той тропна съ кракъ и наведе глава. Следъ малко тъй силно притисна своя господаръ до сливата край пжтя, че тя се разклати и зелени сливки се посипаха по шапката му.

— Зная, зная — не си слабичъкъ! — каза Панчо. — Но да не мислишъ, че азъ те блъснахъ съ всичката си сила.

Панчо коленичи и извади желѣзния гребенъ. Козелътъ се спрѣ до него.

— Дай сега да те разхубавя!

И той почна да разчесва брадата му, после челото, шията, гърба и корема. Сивкавата му козина блесна като коприна. Панчо не знаеше де да се дене отъ радостъ. Той потупа Дългобрадка по гърба и го покара, да стигнатъ другитѣ кози.

Скоро стигнаха на хълма, отдето се виждаше голѣмото блато. Когато и Кирчо докара тамъ своитѣ кози, Панчо му рече:

— Кога ще се борятъ козлитѣ?

— Когато наближи да залѣзе слънцето — отговори Кирчо.

— Кжде?

— На полянката при блатото.

— Тогава нека се сдрависатъ борцитѣ.

— Добре.

И дветѣ момчета доведоха козлитѣ единъ срещу други. Козлитѣ се изтжпиха, наведоха рога и се приготвиха да се нахвърлятъ единъ на другъ. Тогава Панчо и Кирчо ги хванаха за рогата и ги отведоха при другитѣ кози. Трѣбваше да се чака залѣзъ-слънце.

Козлитѣ почнаха да пасатъ, а дветѣ козарчета седнаха на полянката и заговориха за борбата.

После тѣ се запрепираха, коя шапка е по-хубава. Ако козелътъ се окажеше по-слабъ, все бѣше добре поне шапката да е победителка.

Наближи обѣдъ, и козарчетата подкараха козитѣ къмъ село.